DOMSTOLENS DOM
AF 15. NOVEMBER 1983 [1]

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber mod Den franske Republik

»Statsstøtte — en stats gennemførelse af Kommissionens beslutning«

Sag 52/83

Sammendrag

Indsigelse om ulovlighed — traktatbrudssag mod en medlemsstat for ikke at have efterkommet en beslutning, der forbyder en statsstøtteforanstaltning — fristen for annullationssøgsmål udløbet — indsigelsen om beslutningens ulovlighed afvist fra realitetsbehandling

(EØF-traktaten, art. 93, stk. 2, 1. og 2. afsnit, og art. 173, stk. 3)

Det ville være i strid med principperne for traktatens søgsmålsordning og kunne skade ordningens stabilitet og det retssikkerhedsprincip, den er baseret på, såfremt en medlemsstat, som er adressat for en beslutning truffet i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, 1. afsnit, kunne anfægte beslutningens gyldighed under en sag, anlagt af Kommissionen i medfør af samme bestemmelses 2. afsnit, uanset at fristen i traktatens artikel 173, stk. 3, er udløbet.

I sag 52/83

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Marie-José Jonczy, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

1 — Processprog: Fransk.

DEN FRANSKE REPUBLIK, ved G. Guillaume, direktør for udenrigsministeriets juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af G. Boivineau, secrétaire adjoint principal i udenrigsministeriet, som assisterende befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på den franske ambassade, 2, rue Bertholet,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat en forpligtelse, som påhviler den i medfør af EØF-traktaten ved ikke at efterkomme Kommissionens beslutning af 12. januar 1983 om en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien i Frankrig.

har

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene T. Koopmans, K. Bahlmann og Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, O. Due, U. Everling og C. Kakouris,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Den 19. februar 1982 gav den franske regering i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, Kommissionen underretning om et forslag til bekendtgørelse om indførelse af en støtteordning for tekstil- og beklædningsindustrien, hvorved staten skulle overtage en del af de socialsikringsbidrag, der påhviler arbejdsgiverne i de pågældende sektorer. Ordningen blev indført ved bekendtgørelse nr. 82-204 af 1. marts 1982, og ordningens gennemførelsesbestemmelser, som den franske regering bebudede

samtidig med, at den gav underretning om forslaget til bekendtgørelse, blev meddelt Kommissionen den 16. april 1982 og trådte i kraft samme dag ved dekret nr. 82-340.

2. Statens andel af socialsikringsbidragene udgør ifølge ordningen 10 % af den samlede lønsum, som inden for en bestemt maksimumsgrænse danner grundlag for beregningen af de socialsikringsbidrag, der påhviler arbejdsgiverne i tekstil- og beklædningsindustrien. Denne forpligtelse til at overtage en andel af socialsikringsbidraget er betinget af, at virksomhederne på deres side forpligter sig til at opretholde beskæftigelsesniveauet og til at foretage et vist minimum af investeringer. Statens andel forhøjes til 12 %, såfremt virksomheden derudover forpligter sig til at skabe nye jobs. De virksomheder, hvis vanskeligheder vil kunne påvirke den økonomiske og sociale ligevægt inden for en region, kan, såfremt de forelægger en af de kompetente myndigheder godkendt plan for modernisering og tilpasning af virksomheden og for opretholdelse af beskæftigelsen, opnå en lempelse svarende til 8 % af socialsikringsbidragene uden at være undergivet de nævnte betingelser, for så vidt angår arbejdskraft og investeringer.

3. Endvidere bestemmer artikel 5, stk. 1, i ovennævnte bekendtgørelse nr. 82-204 følgende:

»Statens overtagelse af socialsikringsbidragene er betinget af, at der mellem staten og arbejdsgiveren indgås en etårig aftale, som under hensyntagen til virksomhedens forhold fastlægger arbejdsgiverens forpligtelser i medfør af denne bekendtgørelse, datoen for statens overtagelse af socialsikringsbidragene, (som finder sted efter aftalens indgåelse), samt de nærmere bestemmelser til sikring af, at arbejdsgiveren opfylder sine forpligtelser. Aftalerne skal være indgået senest den 31. december 1982.«

4. Endelig indeholder bekendtgørelsens artikel 5, stk. 3, følgende bestemmelse:

»Aftalen kan eventuelt, med visse ændringer, forlænges for yderligere en periode på 1 år. Der kan ikke med den samme virksomhed indgås aftale for mere end højst 2 år.«

5. Kommissionen fandt, at denne ordning var en med Fællesmarkedet uforenelig støtte i traktatens artikel 92's forstand og traf, efter først at have givet den franske regering lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, 1. afsnit, den 12. januar 1983 en beslutning »om en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien i Frankrig«.

6. Denne beslutning lyder som følger:

»Artikel 1

Den franske Republik ophæver senest en måned fra datoen for meddelelsen af denne beslutning den ved 'ordonnance n° 204' af 1. marts 1982 og ved gennemførelsesbestemmelserne i 'décret n° 82-340' af 16. april 1982 indførte støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningssektoren, som indebærer, at staten overtager en del af de socialsikringsbidrag, der skal betales af arbejdsgiverne i nævnte sektor.

Endvidere bevilger Den franske Republik fra datoen for meddelelsen af denne

beslutning ikke nogen form for støtte i henhold til den pågældende ordning.

Artikel 2

Den franske Republik meddeler Kommissionen, hvilke foranstaltninger den har truffet til at efterkomme denne beslutning, senest ved udløbet af den i artikel 1, stk. 1, fastsatte frist.

...«

I den sidste betragtning til beslutningen hedder det endvidere:

»... den franske støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien ... [er] uforenelig med Fællesmarkedet i henhold til EØF-traktatens artikel 92 og bør følgelig ophæves; den franske regering bør derfor ikke indgå nogen aftale i henhold til nævnte bestemmelser, men bør ophæve de aftaler, som allerede er indgået med virksomhederne i strid med EØF-traktatens artikel 93, stk. 3.«

7. Beslutningen blev meddelt Den franske Republik den 21. januar 1983.

8. Den 23. februar 1983 offentliggjorde den franske regering en meddelelse vedrørende støtteordningen. I denne meddelelse, der blev tilsendt Kommissionen samme dag, som den blev offentliggjort, erklærer den franske regering blandt andet:

»Der vil afsluttende for yderligere et år blive iværksat en procedure for indgåelse af et gradvist faldende antal beskæftigelses- og investeringsaftaler. Proceduren udformes på en sådan måde, at den sikrer et bedre forhold mellem den tildelte støtte og virksomhedernes investeringsindsats. Endvidere vil der blive foretaget en undersøgelse af mulighederne for at iværksætte foranstaltninger, som til gavn for beskæftigelsen kan virke fremmende for nedsættelse af arbejdstiden.

...

Den franske regering erklærer sig fortsat villig til i samarbejde med Kommissionen at foretage en gennemgribende undersøgelse af den europæiske tekstilindustris vanskeligheder og mulighederne for at løse dem.«

9. Da Kommissionen forstod meddelelsen derhen, at den franske regering nægtede at efterkomme Kommissionens beslutning, har Kommissionen i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, 2. afsnit, anlagt denne sag ved en den 30. marts 1983 indgivet stævning. Den franske regering har den 11. maj 1983 afgivet svarskrift i sagen.

10. Ved skrivelse af 16. juni 1983 meddelte Kommissionen Domstolen, at den frafaldt replikken. Dette begrundede Kommissionen med de nedenfor anført omstændigheder. Den 5. maj 1983 havde den franske regering givet Kommissionen meddelelse om et forslag til dekret, som indeholdt de nærmere betingelser for at forlænge de aftaler, som staten og arbejdsgiverne i tekstil- og beklædningsindustrien havde indgået i henhold til den støtteordning, som blev indført ved bekendtgørelse nr. 204 af 1. marts 1982. Da Kommissionen skønnede, at forslaget »ikke var egnet til at gøre støtteordningen forenelig med Fællesmarkedet i den i EØF-traktatens artikel 92 nævnte forstand«, besluttede Kommissionen den 7. juni 1983 at indlede den i artikel 93, stk. 2, foreskrevne procedure med henblik på det påtænkte dekret. Denne beslutning blev meddelt den franske regering ved skrivelse af 15. juni 1983. Den franske regering gennemførte imidlertid de påtænkte foranstaltninger ved dekret nr. 83-458 af 7. juni 1983 om forlængelse af de i bekendtgørelse nr. 82-204 af 1. marts 1982 nævnte aftaler. Dekretet blev offentliggjort i Den

franske Republiks Journal Officiel af 8. juni 1983.

11. På grundlag af den refererende dommers rapporter har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog opfordret den franske regering til under retsmødet at oplyse, i hvilket omfang der efter den 21. januar 1983 er blevet udbetalt støtte i henhold til nævnte ordning, og om de franske myndigheder har forlænget de tidligere indgåede aftaler og, i bekræftende fald, i hvilket omfang.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat en forpligtelse, som påhviler den i medfør af traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at efterkomme Kommissionens beslutning af 12. januar 1983 om en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien i Frankrig.

— Den franske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Regeringen for Den franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

1. I stævningen har *Kommissionen* anført, at beslutningen af 12. januar 1983 pålægger Den franske Republik dels at ophæve støtteordningen inden 1 måned, dvs. senest den 21. februar 1983, dels ikke efter dette tidspunkt at yde nogen form for støtte i henhold til den pågældende ordning. Kommissionen har i den forbindelse gjort gældende, at ordningen i øvrigt var ulovlig, fordi den franske regering ikke havde iagttaget bestemmelsen i traktatens artikel 93, stk. 3. Hertil føjer Kommissionen, at en beslutning i medfør af traktatens artikel 189 er bindende i alle enkeltheder for dem, som den angiver at være rettet til.

Kommissionen finder, at den ovenfor nævnte meddelelse af 23. februar 1983, hvori den franske regering bebudede en forlængelse af støtteordningen for yderligere 1 år, ikke kan forstås på anden måde end som en nægtelse af at efterkomme Kommissionens beslutning.

For Kommissionen er der herefter ingen tvivl om, at den franske regering således har undladt at opfylde sine forpligtelser efter traktatens artikel 93, stk. 2, 1. afsnit.

2. I svarskriftet har *den franske regering* anført, at den til fulde har efterkommet Kommissionens beslutning i overensstemmelse med den fortolkning af beslutningen, som regeringen i henhold til fællesskabsretten har været berettiget til at anlægge.

2.1. Følger man Kommissionens fortolkning — eller snarere Kommissionens hensigt hermed — ville den franske regering blandt andet have haft pligt til ensidigt at bryde de aftaler, som den havde indgået, før beslutningen trådte i kraft. Noget sådant ville imidlertid have været i strid med fællesskabsretten, da det udgør en krænkelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Til støtte for sin fortolkning af beslutningen henviser den franske regering til

Domstolens dom af 12. juli 1973 i sag 70/72, Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland (Sml. 1973, s. 813). Heri statuerede Domstolen, at Forbundsrepublikken Tyskland ikke havde handlet retsstridigt ved fortsat, også efter at Kommissionen havde udstedt en beslutning til den, at yde investeringspræmier »for at beskytte de legitime interesser hos investorerne«. Heraf følger klart, at tidspunktet for støttens ophævelse eller afbrydelse ikke — i forhold til ikrafttrædelsesdatoen for Kommissionens beslutning — må forstås som det tidspunkt, hvor støtten faktisk oppebæres, dvs. hvor den regnskabsmæssige transaktion finder sted i form af en udbetaling eller lempelse, men enten må forstås som datoen for udstedelsen af den forvaltningsakt, hvorved støtten ydes, eller, i kontraktsforhold, som det tidspunkt, hvor den fremtidige modtager af støtten begynder at opfylde sine forpligtelser med henblik på at oppebære den støtte, han har krav på ifølge de nationale ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser.

Kommissionen kunne i medfør af beslutningen vel forbyde den franske regering at indgå flere aftaler efter det tidspunkt, da beslutningen var trådt i kraft, men kunne ikke, som Kommissionen har gjort gældende, påbyde den at ophæve de allerede afsluttede aftaler.

Følgelig omfattede Kommissionens beslutning ikke de aftaler, som var indgået i henhold til artikel 5, stk. 1, i ovennævnte bekendtgørelse nr. 82-204 af 1. marts 1982, da regeringen ikke efter den interne franske lovgivning havde hjemmel til at indgå aftalerne for et længere tidsrum end til 31. december 1982, altså tre måneder, før regeringen fik meddelelse om beslutningen. Det er således udelukket, at Kommissionens beslutning også finder anvendelse på disse aftaler.

2.2 Hvad angår forlængelsen af de allerede indgåede aftaler har den franske regering anført, at det klart fremgår af artikel 5, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 82-204, at en aftale hverken forlænges automatisk eller fortsætter i uændret skikkelse, men undergår visse ændringer, og at aftalen derfor først vil kunne fornyes på det tidspunkt, hvor den udløber. Den franske regering fortolker Kommissionens beslutning på den måde, at den forbyder regeringen at forny de aftaler, der blev indgået i 1982, såfremt de ændringer af aftalerne, der skal foretages ifølge bekendtgørelse nr. 82-204, ikke bidrager til at gøre støtteordningen forenelig med traktatens artikel 92. På denne måde må meddelelsen af 23. februar 1983 forstås, hvori den franske regering bekendtgjorde, at proceduren for indgåelse af aftalerne efter en tilpasning afsluttende ville blive forlænget for yderligere 1 år, og hvori regeringen foreslog en drøftelse heraf med Kommissionen. Det var derfor med urette, at Kommissionen betragtede regeringens meddelelse som et afslag på at bringe Kommissionens beslutning i anvendelse.

2.3 Da beslutningen af 12. januar 1983 ikke kunne finde anvendelse på de aftaler, der var indgået før den 31. december 1982, og da der ikke blev indgået eller forlænget nogen aftaler, efter at beslutningen var trådt i kraft, fastholder den franske regering, at den til fulde har efterkommet Kommissionens beslutning.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 13. september 1983 har den franske regering, ved G. Boivineau, og Kommissionen, ved M.-J. Jonczy, afgivet mundtlige indlæg.

Den franske regering har under retsmødet yderligere oplyst, at der efter den 21. januar 1983 er udbetalt støtte i medfør af den i sagen omhandlede støtteordning, og at de franske myndigheder har forlænget de tidligere indgåede aftaler. Mellem tidspunktet for ordningens ikrafttræden og den 31. december 1982 blev der indgået 3 015 aftaler, hvoraf der efter den franske regerings skøn er forlænget ca. 2 400 for 1983.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. oktober 1983.

Præmisser

1 Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 30. marts 1983 har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, 2. afsnit, anlagt sag med påstand om at det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat en forpligtelse, der påhviler den i medfør af traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at efterkomme Kommissionens beslutning nr. 83/245 af 12. januar 1983 om en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien i Frankrig (EFT L 137, s. 24).

2 Det fremgår af sagens akter, at den franske regering den 19. februar 1982 i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 93, stk. 3, underrettede Kommissionen om et forslag til bekendtgørelse om indførelse af en støtteordning for tekstil- og beklædningsindustrien, hvorved staten skulle overtage en del af de socialsikringsbidrag, der påhviler arbejdsgiverne inden for de pågældende sektorer. Den franske regering indførte herefter ordningen ved bekendtgørelse nr. 82-204 af 1. marts 1982, som blev offentliggjort i Den franske Republiks Journal Officiel nr. 51 af 2. marts 1982. Gennemførelsesbestemmelserne blev meddelt Kommissionen den 16. april 1982 og trådte i kraft ved dekret nr. 82-340 af samme dato, som blev offentliggjort i Den franske Republiks Journal Officiel nr. 90 af 17. april 1982.

3 Ifølge artikel 5 i ovennævnte bekendtgørelse nr. 82-204 er betingelsen for, at staten overtager en del af bidragene til socialsikringen, at der mellem staten og arbejdsgiveren indgås en etårig aftale, som fastlægger statens andel af bidragene og arbejdsgiverens forpligtelser med hensyn til dels at bevare beskæftigelsen, dels skabe nye jobs og til at foretage investeringer. Ifølge samme artikel kan der ikke indgås nye aftaler efter den 31. december 1982, men de aftaler, der er indgået før dette tidspunkt, kan forlænges for yderligere en periode på 2 år.

4 Efter at have givet den franske regering lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, traf Kommissionen i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, 1. afsnit, den beslutning, som er nævnt ovenfor, og som er genstanden for nærværende sag.

5 Artikel 1 i beslutningen lyder således:

»Den franske Republik ophæver senest en måned fra datoen for meddelelsen af denne beslutning den ved 'ordonnance nr. 204' af 1. marts 1982 og ved gennemførelsesbestemmelserne i 'décret n° 82-340' af 16. april 1982 indførte støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningssektoren, som indebærer, at staten overtager en del af de socialsikringsbidrag, der skal betales af arbejdsgiverne i nævnte sektor.

Endvidere bevilger Den franske Republik fra datoen for meddelelsen af denne beslutning ikke nogen form for støtte i henhold til den pågældende ordning.«

6 Beslutningen blev meddelt Den franske Republik den 21. januar 1983. Den franske regering har ikke anlagt annullationssøgsmål inden for den i traktatens artikel 173, stk. 3, fastsatte frist.

7 Den 23. februar 1983 tilsendte den franske regering Kommissionen en meddelelse, ifølge hvilken regeringen afsluttende for yderligere ét år på ny ville iværksætte proceduren for indgåelse af et gradvist faldende antal beskæftigelses- og investeringsaftaler. Da meddelelsen ifølge Kommissionen

måtte forstås derhen, at den franske regering nægtede af efterkomme beslutningen, har Kommissionen anlagt denne sag ved Domstolen.

8 Den franske regering har under sagen gjort gældende, at den til fulde har efterkommet Kommissionens beslutning. Den anfører, at beslutningen blev truffet efter udløbet af den periode, der var fastsat for indgåelse af kontrakterne. Som følge heraf blev der ikke afsluttet nogen aftaler efter det tidspunkt, hvor regeringen havde modtaget meddelelse om beslutningen. Den erkender dog, at de franske myndigheder fortsat opfyldte de forpligtelser, som de havde påtaget sig ved indgåelse af aftalerne. Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at den var berettiget til at fortolke Kommissionens beslutning på en sådan måde, at regeringen ikke kom i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, hvilket ville være sket, såfremt de franske myndigheder ensidigt havde ophævet de allerede indgåede aftaler. Ifølge regeringen har Domstolen tidligere i et lignende tilfælde anerkendt dette princips gyldighed (dom af 12. 7. 1973 i sag 70/72, Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland, Sml., s. 813).

9 Det må i den foreliggende sag fastslås, at Kommissionen i beslutningen af 12. januar 1983, i modsætning til hvad der var tilfældet med den beslutning, der førte til sag 70/72, på en præcis og en utvetydig måde har beskrevet de forpligtelser, som den pålagde Den franske Republik. Ved beslutningen pålagde Kommissionen den franske regering dels at afholde sig fra at yde nogen støtte efter datoen for meddelelsen af beslutningen, dels at ophæve ordningen inden udgangen af en måned. Det er imidlertid ubestridt, at den franske regering fortsat ydede støtte i henhold til ordningen til alle de arbejdsgivere, som havde indgået en aftale, og at den franske regering ikke har truffet nogen foranstaltninger til at ophæve støtteordningen inden for den i beslutningen fastsatte frist.

10 Det argument, som den franske regering har fremført med støtte i princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, angår i øvrigt ikke fortolkningen af Kommissionens beslutning, men er et anbringende vedrørende beslutningens gyldighed, som kun kan gøres gældende til støtte for et annullationssøgsmål. Som Domstolen tidligere har fastslået i dommen af

12. oktober 1978 (sag 156/78, Kommissionen mod Belgien, Sml., s. 1881), ville det være i strid med principperne for traktatens søgsmålsordning og kunne skade ordningens stabilitet og det retsikkerhedsprincip, den er baseret på, såfremt en medlemsstat, som er adressat for en beslutning truffet i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, 1. afsnit, kunne anfægte beslutningens gyldighed under en sag, anlagt af Kommissionen i medfør af samme bestemmelses 2. afsnit, uanset at fristen i traktatens artikel 173, stk. 3, er udløbet.

11 Herefter må Kommissionens påstand om, at Den franske Republik har tilsidesat traktaten, tages til følge.

Sagens omkostninger

12 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. Sagsøgte har tabt sagen og tilpligtes derfor til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den franske Republik har tilsidesat en forpligtelse, som påhviler den i medfør af traktaten, ved ikke inden for den fastsatte frist at efterkomme Kommissionens beslutning 83/245 af 12. januar 1983 om en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien i Frankrig.**

2) Den franske Republik betaler sagens omkostninger.

Mertens de Wilmars Koopmans Bahlmann
Galmot Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe
Bosco Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. november 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 26. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Nærværende sag er et direkte søgsmål, som Kommissionen har anlagt mod Den franske Republik i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, 2. afsnit, under anbringende af, at Frankrig ikke har efterkommet en beslutning, som Kommissionen traf den 12. januar 1983 vedrørende en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien.

Jeg skal kort referere sagens faktiske omstændigheder. Den 19. februar 1982 gav den franske regering Kommissionen underretning om et forslag til bekendtgørelse om indførelse af den nævnte støtteordning. Den 1. marts s.å. satte regeringen ordningen i kraft (jfr. bekendtgørelse nr. 204, offentliggjort i Den franske Republiks Journal Officiel nr. 51 af 2. 3. 1982) uden at afvente Kommissionens bemærkninger i medfør af traktatens artikel 93, stk. 3. Ifølge bekendtgørelsen overtager staten midlertidigt en del af udgifterne til socialsikringen. En forudsætning for udgiftslettelsen var imidlertid, at arbejdsgiveren inden den 31. december 1982 indgik en etårig aftale med staten, hvori arbejdsgiverens forpligtelser med hensyn til at opretholde beskæftigelsen og at foretage nye inve-

1 — Oversat fra italiensk.